

Méz

Konik, a palaszürke repülő ló egy napsütéses délutánon arra eszmélt, hogy az összes mézet befalta. Mikor erre rádöbbsent, előszöris böfögött egyet, majd pánikba esett, majd újból böfögött, hogy aztán újból pánikba essen. És így tovább.

Beletelt némi időbe, mire kikerült a pánik és böfögés ördögi köréből, akkor aztán gondolkozni kezdett.

– Lássuk csak – mondta, mert ő is, mint a beszélő lovak általában, hangosan gondolkodott. – Csakugyan mind a tizenhét üveg mézet befaltam?

Jól emlékezett rá, hogy mikor szemügyre vette a kamra polcait, tizenhét mézesüveget számolt össze. Arra is igen jól emlékezett, hogy az összeszámolást szigorúan kutatói szemszögből végezte, esze ágában sem volt felbontani és megenni a mézeket, igen, igen, ő pusztán csak kíváncsi volt rá, mégis hány üveg méz van egy átlagos család kamrájában.

Azután...

Konik emlékei inentől elhomályosultak. Valahogy kinyílt az első üveg, talán csak bele akart szimatolni, természetesen szigorúan kutatói szemszögből, hogy mégis milyen típusú méz is van ebben az üvegben, hárs, akác, esetleg vegyes virágméz? Azután ki tudja, hogy, de egyik üveg nyílt a másik után, s a méz egyre csak fogyott és fogyott és fogyott, amíg...

– Mind a tizenhét üveggel befaltam – fejezte be Konik az üres befőttesüvegek megszámlálását. – Jaj, mi lesz?

A tizenhét üveg mézből ugyanis egy sem volt az övé. Hiszen maga a kamra sem az ő kamrája volt, ahogyan a ház sem az ő otthona. Nem, ő ide tulajdonképpen betört. Még ha eredetileg csupa jószándékból is.

– Betörő lettem – szögezte le Konik és világosszürkére sápadt.

Igen, ez a ház, ez a két barátjának, Jelenának és Lőrincnek a háza volt. Pontosabban még csak nem is az övék, hanem az ő apukájuk háza, hiszen Jelena és Lőrinc gyerekek voltak. És éppúgy, amint a ház sem az övék, a méz sem volt az. Szóval még ha Jelenával és Lőrincsel meg is tudná beszélni ezt a mézügyet, mert bizonyára megbocsátának neki, hogy *mindet* befalta, semmiképp sem magyarázkodhatna Jelena és Lőrinc apukájának, hiszen ő egyáltalán nem is tud Konik létezéséről és bizonyára éppen úgy halálra rémülne, ha Konik egyszer csak

bekopogna, bemutatkozna és bocsánatot kérne, mint ahogy a felnőttek általában halálra rémülnek a bekopogó, bemutatkozó és bocsánatot kérő lovaktól. Legyenek azok bármilyen illemtudó lovak.

– Mit tettél, Konik, mit tettél?! – ostorozta magát a farkával.

Pedig csak meglepetést akart szerezni a barátainak. Azért surrant be a házba, hogy egy-egy áfonyás muffint csempésszen Jelena és Lőrinc íróasztalára. A muffinokat ő maga sütötte és roppantul büszke volt rájuk. Minden rendben is ment, simán beugrott a nyitott ablakon, el is helyezte a muffinokat a gyerekek szobáiban, már éppen indult kifelé, amikor, maga sem érti, miért, talán csak pusztán kíváncsiságból, de benyitott a kamrába.

Így kezdődött a mézkatasztrófa.

– Helyre kell hoznom, mielőtt hazaérnek – Konik a karórájára pillantott. Alig egy órája maradt, hogy mindent rendbe rakjon.

De mégis hogyan rakjon rendbe *mindent*?!

Mindenekelőtt mézet kell szereznie. Csakhogy Konik egyetlen méhészt sem ismert. Úgy pedig nehéz lesz.

– Hohó – kiáltott fel váratlanul. – Csakhogy a mézet nem a méhészek csinálják! Miért is kéne méhészekkel beszélnem, amikor beszélhetek méhekkel is? ... de hol találok méheket?

Aztán eszébe jutott.

Azzal Konik megrázta bíborszín sörényét, felnyihogott és kiszállt a nyitott ablakon.

Egyenesen Varsóba repült. Számára ez az út annyi ideig tartott, mint egy jóleső, hosszabb fajta tüszentés.

Varsóban felkereste az Operát. Konik imádta a komolyzenét, az operákért pedig egyenesen rajongott. A varsói operaházat pedig azért szerette különösen, mert ennek a tetején méhek éltek, méghozzá takaros, fából készült kaptárakban.

Kora délután volt, az összes dolgozó méh zümmögve buzgólkodott. Épp az Aidából gyakoroltak egy kórust, miközben hordták, hordták a virágport fáradhatatlanul.

Konik tiszteletteljesen bebocsáttatást kért a királynőhöz és sebtiben elmagyarázta neki jövetele célját. Felajánlotta, hogy különleges virágokat szed a Föld minden tájáról, s azokat frissen ideszállítja nekik cserébe a tizenhét üvegnyi mézért.

– Lássuk csak... – vonta fel szemöldökét a méhkirálynő. – Tizenhét üveg méz?

– Igen – sütötte le a tekintetét Konik. – Tizenhét.

– Nem mondom, nem lehetetlen. – vakargatta az állát a királynő.

– Tényleg? – vidult fel a ló. – Nem lehetetlen? Az... az azt jelenti, hogy akár még... lehetséges is?

A méhkirálynő folytatta.

– Elvégre éjt nappallá téve gürcölünk, és ennek persze eredménye is van. Pompás a mézhozam. Dolgozóim egytől egyig prémiumot érdemelnek.

– Ez csodás! Gratulálok! – lelkesedett Konik, bár fogalma sem volt, mit is jelent az, hogy prémium. – Akkor a tizenhét üveg méz tehát... nem lehetetlen?

– Ha mézről van szó, számunkra nincs lehetetlen! – jelentette ki a méhkirálynő és kihúzta magát a trónján.

– Köszönöm! Köszönöm! Köszönöm! – ugrándozott Konik örömeiben. – Meg vagyok mentve! Micsoda csodás méhek vagytok ti!

– Ha számításaim nem csalnak, és a lehető legnagyobb határfokkal dolgozunk, meg is leszünk vele... mintegy... százhusz nap múlva.

Koniknak tátva maradt a szája.

– Száz... százhusz... nap – dadogta.

– Bizony!

Na most akkor mi legyen? Neki nem százhusz nap, hanem mintegy félóra múlva kellenének a mézek. Valamit sürgősen ki kell találnia.

Fel-alá járkált a háztetőn és gondolkozott. De semmi nem jutott az eszébe. Aztán elfáradt és kiült az operaház tetejének szélére és lábát lógázza bámulva a várost. Az utcákon éppoly buzgón jártak-keltek a varsóiak, mint amilyen buzgón a méhek dolgoztak a tetőn. „Érdekes”, gondolta Konik. Aztán a járókelők közt felfigyelt egy fiatal lányra. Hosszú, gyönyörű szép szőke haja volt. És a koradélutáni napfényben olyan színe volt a hajának, mint a méznek. Vagy talán nem is a méznek, hanem olyan színe van, mint a...

Konik kiegyenesedett ültében.

– Megvan! – kiáltotta.

Visszatért a királynőhöz és megegyezett vele abban, hogy a tizenhét üveg mézet nem egyszerre veszi majd át százhusz nap múlva, hanem üvegenként hétről hétre értük jön, s minden héten elvisz belőlük egyet.

Patát és ízeltlábat fogtak, majd Konik felszökölt az égbe és meg sem állt a Balti-tengerig, egészen pontosan a Hel-félszigetig. „De fura”, gondolta, miközben landolt a homokos tengerparton, „lehetne akár Hal-félsziget is. Annak még értelme is volna, mert hát elég sok itt a hal.”

De nem töprengett tovább, mert meglátta, akit keresett.

Egy fókát!

Ott sütkérezett a parton néhány sirály társaságában.

Konik megszólította és elmagyarázta neki, hogy mit szeretne.

– Nem mondom, különös kérés – vakarta a fejbűbját a fóka. – De lehet róla szó. Beszélek a tesóimmal és körülnézünk. A kérdés csak az, hogy tudsz-e nekünk némi labdákat juttatni cserébe.

A ló megígérte, hogy hoz nekik labdákat.

– De pöttöysek legyenek! És jól pattogjanak. – kötötte ki a fóka.

Uzonyt, patát fogtak, a fóka füttyentett a testvéreinek és alámerült a tengerben.

Konik fel-alá sétálgatott a parton és a karórájára pillantgatott. Alig maradt negyedórája, mielőtt Jelena és Lőrinc végezne az iskolában.

– Remélem, gyors fókákat fogtam ki – mondta.

Nem kellett hosszan várakoznia, rövidesen felbukkant az első fóka, uszonyai közt arany színben pompázó borostyánkőveket tartva.

– Ezek gyönyörűek! – ámuldozott Konik, mikor a drágakövekre pillantott, amiket a fókák gyűjtöttek neki a tenger mélyéről, és amelyek most ott csillogtak a délutáni napsütésben a homokon. A ló egy útikönyvben olvasott a Balti-partvidék csodálatos borostyánjairól, de még sosem látott az életben egyet sem.

– Mint a megkövült méz – kacagott a fóka, akivel Konik az egyezséget megkötötte.

– Pontosan – vigyorgott a ló. – Pontosan.

És már szállt is vissza Magyarországra, hátizsákjában a kövekkel.

Az ablakon keresztül besurrant a házba, s munkához látott. Az üvegeket balti borostyánokkal rakta tele. Aztán fölpakolta őket a helyükre, a polcokra.

Mikor készen volt, hátralépett és szemügyre vette az alkotását.

– Egész jó – mondta. – Meg nem mondanám, hogy nem méz van bennük. És hétről hétre ki is cserélem majd egyenként a borostyánt mézre. Tizenhat hét múlva újra mézzel lesz teli minden üveg. Zseni vagyok! – gondolta, azzal kirepült az ablakon, éppen egy perccel azelőtt, hogy Jelena és Lőrinc korgó gyomorral hazaértek volna az iskolából.

– Vajás kenyeret egyek vagy mézeset? – vakargatta a fejét Lőrinc az előszobában állva.

– Vajasmézeset! – vágta rá Jelena.

– Hmm... – Lőrinc megfontolta az ötletet, majd helyénvalónak találta. Igen, kétségtelenül jólesne most egy vajasmézes kenyér.

Elővette a kenyeret, a vaját és elindult a kamra felé a mézért. Akkor Jelena felkiáltott.

– Muffin! Muffin!

– Hol?

Lőrinc kirohant a konyhából és egy pillanat alatt megfedkezett korábbi vajasmézes terveiről, ahogy megpillantotta Konik muffinját az íróasztalon.

– Isteni! – mondta Jelena és elégedetten csettintett a nyelvével.

Lőrinc nem mondott semmit. Tele volt a szája áfonyás muffinnal.

ALAPÍTVÁNY

Laboda Kornél

© Laboda Kornél, © Wonderland Alapítvány

Minden jog fenntartva, a Laboda Kornél "Méz", "Irány Wroclaw!" és "A gyorstükör" c. mesék egészének vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli sokszorosítása, egyéb engedélyköteles felhasználása – beleértve a említett mesék digitalizálását és ily módon történő többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – tilos